

Sygn. akt VI Ka 525/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Andrzej Tekieli

Protokolant Małgorzata Pindral

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w (...)M. W.

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2019r.

sprawy **H. G.** ur. (...) w L.

s. J., E. z domu G.

oskarżonego z art. 226 § 1 kk w związku z art. 57a § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 27 maja 2019 r. sygn. akt II K 428/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego H. G.;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. S. B. kwotę 516,60 złotych w tym 96,60 złotych podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz dalszą kwotę 75,06 złotych tytułem wydatków związanych z dojazdem obrońcy z miejsca siedziby kancelarii prawnej na rozprawę do Sądu Okręgowego;

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 525/19

UZASADNIENIE

H. G. został oskarżony o to, że:

w dniu 16 kwietnia 2018 roku w L. woj. (...) na terenie (...)przy ulicy (...) znieważył wielokrotnie słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe funkcjonariusza Straży Miejskiej T. T., który w stosunku do wymienionego podejmował interwencję, przy czym czynu tego dopuścił się publicznie bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego,

tj. o czyn z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

Sąd Rejonowy w Lubaniu wyrokiem z dnia 27 maja 2019 r. w sprawie II K 428/18:

I. uznał oskarżonego H. G. winnym popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk i za to na podstawie art. 226 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 57a § 2 kk zasądził od oskarżonego H. G. na rzecz pokrzywdzonego T. T. nawiazkę w kwocie 100 (stu) złotych,

III. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982r. Prawo o Adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. S. B. koszty nieopłaconej obrony z urzędu w kwocie 841,32 (osiemset czterdzieści jeden 32/100),

IV. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i nie wymierzył mu opłaty.

Apelację od powyższego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze wywiódł obrońca oskarżonego i na podstawie art. 427 § 2 w zw. z art. 438 pkt 1-4 k.p.k. zarzucił rażąco niewspółmierność kary w wymiarze 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

Stawiając ten zarzut obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary 5 (pięciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonania 30 (trzydziestu) godzin prac społecznie użytecznych w skali miesiąca.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Mając na uwadze kierunek i granice zaskarżenia Sąd Okręgowy na wstępie stwierdza, że Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonując właściwych ustaleń faktycznych co do sprawstwa i winy H. G.. Nie budzi również żadnych wątpliwości trafność przyjętej w zaskarżonym wyroku kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. Jako że ustalenia te nie były kwestionowane w apelacji, Sąd Odwoławczy zwolniony był od dalszych rozważań w tym przedmiocie.

Przechodząc do zarzutu apelacji, należy wskazać, że dotyczy on wyłącznie rozstrzygnięcia o karze i stąd przedmiotem rozważań Sądu Odwoławczego jest ta kwestia (art. 447 § 2 k.p.k.).

Sąd I instancji przeanalizował i prawidłowo wyeksponował wszystkie istotne okoliczności wpływające na wymiar kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego H. G. determinujące ocenę w zakresie stopnia winy, jak i stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, w tym uwzględnił zarówno uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego, jak i przyznanie się przez niego do winy i wyrażenie skruchy. Przypisany oskarżonemu czyn zagrożony jest karą grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do roku. Wymierzona kara 3 miesięcy pozbawienia wolności jest zatem rodzajowo najsurowszą z przewidzianych w art. 226 § 1 k.k. Sięgnięcie po nią celnie uzasadnione jest przywołaną przez Sąd I instancji dotychczasową karalnością H. G.. Był on dotąd 6 razy karany za przestępstwa, w okresie od 2007 do 2015 r. Wobec oskarżonego orzekano początkowo kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania, które następnie były zarządzane ze względu na popełnianie kolejnych przestępstw. Obecnie ocenianego mu czynu dopuścił się w okresie próby wynikającym z wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 8 grudnia 2015 r. sygn. II K 295/15 (k. 102-103). Jest on zatem osobą odporną na dotychczasowe oddziaływania resocjalizacyjne, podejmowane zarówno podczas poprzednich osadzeń, jak i aktualnie. Kara łagodniejsza rodzajowo nie mogłaby na niego wpłynąć i doprowadzić do zmiany jego postawy.

Z tego samego powodu zasadne było orzeczenie wobec oskarżonego kary odbiegającej od dolnej granicy ustawowego zagrożenia. W tym zakresie niebagatelne znaczenie ma fakt, zaznaczony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że zachowanie oskarżonego wymierzone w T. T. miało charakter chuligański w rozumieniu art. 57a § 1 k.k. H. G.

działał pod wpływem alkoholu, publicznie okazując lekceważenie dla porządku prawnego i funkcjonariusza straży miejskiej, który nadto wzywał go do zaprzestania takiego zachowania. Przekonuje to o jego lekceważącym stosunku do obowiązujących go zasad, natężeniu złej woli w dokonaniu zamierzonego czynu. W takich realiach kara 3 miesięcy pozbawienia wolności nie może być oceniona jako rażąco surowa.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok, jako trafny i prawidłowy, utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 22³ ust. 1 ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych oraz § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, dla obrońcy oskarżonego, wyznaczonego z urzędu - r. pr. S. B. - zasądzono 516,60 złotych, w tym 96,60 złotych jako podatek VAT, tytułem zwrotu kosztów działania w postępowaniu odwoławczym oraz dalszą kwotę 75,06 złotych tytułem wydatków związanych z dojazdem obrońcy z miejsca siedziby kancelarii prawnej na rozprawę do Sądu Okręgowego.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy mając na uwadze sytuację materialną oskarżonego zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.